

Ми не повинні мати комплексів

(Закінчення з 1 сторінки)

— *Що, у прямому значенні, означає для наших вірних і Церкви, утворення Греко-Католицької Митрополії у Польщі?*

— Означає воно, що ця Церква стає незалежного від перкових структур даної країни і підлягає Августінській Століті. Наша Митрополія зв'язана, очевидно, з Архиєпископством Білзим у Львові.

— *Як, у такому разі, виглядає світура Митрополита з Єпископатом Польщі?*

— Очевидно, влада Митрополита не є аж такою великою, бо ж кожен єпископ є батьком своєї епархії. Митрополит займається загальною координацією праці, стежить за розвитком перкового життя, дбає про дисципліну, і, що з цим пов'язується, контактується передусім зі своїми єпископами.

У Польщі маємо Конференцію єпископату Польщі. На даній території єпископи належать до Конференції, зрештою, неможе бути по-іншому, тому що мусимо однак брати активну участь в житті, щоб не було якихось рішень про нас без нас. Однак для нас найважливіший є Синод і наші єпископи обов'язані брати у ньому участь. Наша Церква у Польщі не є Церквою «свого права», як наприклад у Словаччині чи Мадярщині. Ми сьогодні є Митрополією, але не відокремленою від Львова. Церквою «свого права» є наша львівська Греко-Католицька Церква, яку очолює бажаний Мирослав Любачинський.

— *Чому новостворені єпархії займають територію одна по лівому, а друга — по правому бокі річки Вісли? Чи був це одинокий можливий варіант?*

— Це не випадкова справа. До уваги була брана численність населення. Стверджено, що при такому розподілі обі єпархії будуть мати приблизно подібну кількість вірних. Трудно тут провести якесь конкретну статистику, бо ж завжди є певне число людей, які дуже рідко появляються на богослужіннях. Найбільше нашого населення живе сьогодні на Ольштинщині, Сувальщині, Ельблонзьчині та Копалинщині. Такий розподіл, який здійснено, був, мабуть, оптимальний, бо ж, наприклад, не можна було залишити самого Пере-містя з Лемківщиною, де живе порівняльно небагато наших людей. Така єпархія не могла би зовсім самостійно функціонувати.

Оскільки Митрополіта знаходиться у Пере-місті. Митрополія має назву Пере-мисько-Варшавської і, власне кажучи, Митрополит міг би резидувати у Варшаві. Можливо, з практичною точки зору, було б це доцільне, але ми мусимо дотримуватися історичної традиції. Справа, зрештою, залишається відкритою, бо можна створити ще одну єпархію. Буде це залежати від нашої фізичної спроможності — чи будемо мати силу все утримати. В кожному разі ми сьогодні пробуємо урегулювати наші майнові справи, просто доброз, щоб наші клопотання були позитивно погоджені, тому, вважаю, владика Майкович знайде для себе відповідне приміщення.

— *Повертаючись до сказаного — чи передбачається у найближчому часі одну номінацію на єпископа для Греко-Католицької Церкви у Польщі?*

— *Де тоді єпископ резидує єпископ Вроцлавсько-Гданської єпархії?*

— На жаль, він ще не має свого помешкання і, поки що, живе в Пере-місті. Маючи так багату, як це було до війни, Пере-миську єпархію, самі не маємо практично діс жити. Дотеперши розв'язання с тимчасові, але ми вже на добрий дівочі, щоб наші клопотання були позитивно погоджені, тому, вважаю, владика Майкович знайде для себе відповідне приміщення.

— *Повертаючись до сказаного — чи передбачається у найближчому часі одну номінацію на єпископа для Греко-Католицької Церкви у Польщі?*

— Про це рішас Синод. Прийде після показа по масам генерального вікарія. Очевидно, що єпископи були ще третій єпископ і ця справа залишається відкритою. Коли переведчимося у конечності створення нової єпархії, тоді звернеться до Апостольської Століті. Належить тут ствердити, що Єпископат Польщі до наших справ ставиться позитивно і коли з'явилася справа Митрополії, ми також мали позитивну оцінку з їхнього боку.

— У наступному році відзначуватимемо 50-ту річницю акції «Вісла», що була первоначальною підготовкою розшукання, страждань, терпіння і, нарешті, відбудовування. Чи Церква в якийсь особливий спосіб підготовляється до цієї дати?

— В Літургії стівається, що гріх Адама дав нам Ісуса Христа. Страшний гріх виселення, розпорчення, руїни, що залишилися за нами, дали нам однак сьогодні Митрополію. Мусимо собі усвідомити, що Митрополія то велика справа у Церкві. Для прикладу: вірні Бразилії вже довго очікують Митрополії і не мають її. Всецінні зглянувши над нами і якось з року на рік скоро ми скріплюємося. Це небувала річ. Ми ще разом може не усвідомлюємо собі ваги подій, може ще не приймеми але це факт. Церква терпіла, пережила глибокі страждання. Нешасті, розкинуті вірні щукали своєї тодіжності, переходили від Церкви до Церкви, розгублялися. Тепер же маємо свої структури, маємо нарешті підвальні нормальної праці, щоб тільки було кому з них користати.

Церква пам'ятає про 1947 рік. З одного боку будемо дякувати Богові за Митрополію, з другого — патомісту — пригадаємо людям, що вони вітертили, будемо молитися за тих, що згинули трагічно смерто, за тих, що страждали. Будемо разом молитися, щоб у майбутньому не повторилася подібна трагедія.

— Які плани Митрополита на найближче майбутнє?

— Передусім Синод, Собор і святкування 400-ліття Унії в Україні. Це триватиме до 24 жовтня.

Так само, що належить собі вже усвідомити, зближуємося до кінця 2000 ріт від народження Ісуса Христа. Наша Церква не може мати тут юдиних комплексів, бо ж ідемо на одному рівні з латинниками, що ділі, святкувань і так далі. Нас в Польщі мало і ми розкинугт, але, буваючи в громадах, бачу, що всяки заходи, які ми досі зробили і які плануємо, проходять на високому рівні і це наше велике досягнення.

— У післявоєнні хуртовині наша Церква потрапила багато єпархій, землі, будинків та іншого маєтку. На якому етапі єпископії процес відбудовування нашого спільнотного майна?

— Стан сьогодні такий там, де є наши громади, де є вірні, латинські єпископи, у тому випадку підляський і тарнівський, поступово віддають нам храми. Шоб були ми тільки спроможні їх утримати. Ось останніми днями віддано нам святыни у Вільхіві, фіналізується справи віддання храмів у Маластові, Криниці.

Залишається ще відкритою проблема єпископальської палати в Пере-місті, лемківських лісів, земель та іншого майна, яке мусить бути віддане, або рекомпенсоване, бо ж того домагається справедливість і моральне право. З того ми не можемо зрешинувати. На жаль, процес дуже якось ускладнений і розтягнутий у часі. Справою займаються сьогодні двох наших меценасів, пан Любінський і пан Мазар. До уряду, до державно-перкової комісії є внесені відповідні документи. Поки що ми відбрали семінар в Пере-місті, Василяни передняли свою першу на Засянні, віддано кілька клаптиків земні, але це ще далеко не все. Річ дуже складна, тим більше, що в Пере-місті наставлення віддали до нас не налго прихильне.

Мусить, мабуть, пройти ще довгі роки, доки супільство привикне до нас. Комунізм роками наставляв людей проти українців і тепер нелегко є викоринити.

— *Мабуть найбільш задразливим моментом в найновіший історії Пере-містя були полії з розбиранням купола на колишній греко-католицькій катедрі?*

— Часто зустрічається з закидом, що єпархія нашої Церкви у даній справі не займає голосу. Це не так. Проблема була представлена Єпископатом Польщі, Примасові, відбули ми також розмови з віснового і президентом Пере-містія. Інша річ, що храм є вже власністю Кармелітів, це вже не наша власність. На нотаріальному акті є підписи найвищих перкових влад, які передають нам з їхнього боку.

Колишня греко-католицька катедра у Пере-місті. Стан з початку жовтня цього року.

Купол на храмі, що є власністю Кармелітів, юго-західній комплекс, що підлягає консерваторським урядам. Про це вже повинен лбати консерватор. Якщо він погодиться на перебудову, то має за собою спли турні.

Очевидно, знаємо досконало, що нинення українських пам'яток у Пере-місті є злочином і зубоженням міста, що однак злочин проти державного права і по справу повинна розв'язувати державна влада. Священики і єпископи не є покликані до змінювання консерваторських рішень і наші протести у цьому напрямку нічого не можуть змінити.

Справу треба бачити ще в широкому контексті, бо ж хіба набільшій біль для єпископа, коли дивиться, як зникають пам'ятки рідної культури, яких, мабуть, вже не один куполи в Пере-місті, але й пан храми на півдні Польщі безповоротно знекли з поверхні землі.

Ми руйнування наших церков одноозначно одиниці, які зникають пам'ятки рідної культури, яких, мабуть, вже не можна буде відбудувати.

— Дякую за разому.

Наступав новий день. Для лемківської парафії недільної Літургії відлигали Кири Юліан Ібур посвятив і надав ім'я дзвонові, який парафіяни закупили до новозбудованої церкви аж в Пере-місті.

Юрій у Леськові. Вірні з великим запіклуванням вислухали проповіді владики Юлія, який говорив про роль і потребу дзвонів у кожній церкві. Лемків'яни широ дякували Богу за великий дар, слова вляяності склали о. д-ру С. Поповичу за його зааніжованість у будову церкви. В особливий спосіб дякували владиці Юліянові, і піліяторові будови храму.

День 1 вересня глибоко забережеться в сердцах і пам'яті вірних, бо ж саме вперше залиував на стіну околицю голос дзвону, на який очікували вірні з Лемківщини аж 50 років. Від цього дnia шонедли у свята дзвін сповідатиме про спільну молитву.

Спасибі усім жертвам за ваш теплий дар.

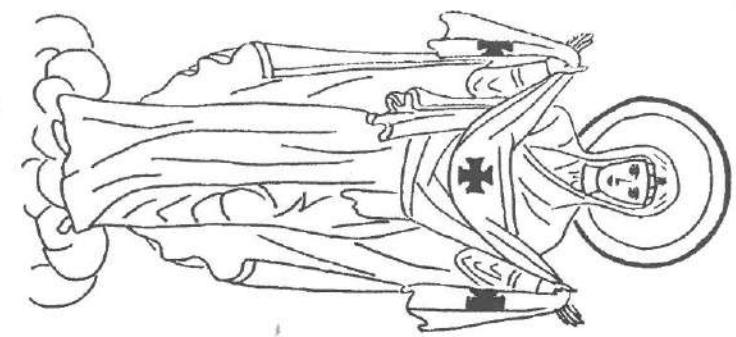
Богдан Круба

Юрій — новопосвячений дзвін лемківської церкви.

ДІТЯМ

ПРАЗНИК ПОКРОВА В УКРАЇНІ

Народ дав їй наймення «Неруїна»
Стіна», напої заступниші в переслідуваннях,
стражданнях, боротьбах. Серед напоїв людій існує переконання, по як Оранта стоїть
незруйнована майже тисяча років, так напої
нарол буде дати існувати й розвиватися,
очікуючи дні повернення давньої слави й сво-
боди Української держави.

Марія, Цариця України

Нал зображенням Богоматері в апсиді Собору є напис, взятий з псалтів:

*Бог посеред нього, вони не похитнеться:
Бог допоможе йому з раннього ранку.*

Цей напис пригадує нам, що 1037 р., під час посвячення церкви Благовіщення в Києві, Ярослав Мудрий, князь Русі-України, віддав Український народ під покров Богоматері. Від того пропам'ятного дня Пресвята Богородиця стала напої опікункою, напої Матір'ю, а ми, — її дітьми. Слугади проїї заступництво й присутність серед нас напоїноють нас любов'ю й довір'ям до Неї.

МОЛИТВА

Під Твою милість прибагаємо, Богородиці Діво, молитвами напоїми в скорботах не-
погорди, але від ізбав нас, едина чиста і благословенна.

Здавна український народ плекав велікі, називаючи її Опікункою, Заступницею, Покровителькою. Завжди з величим довір'ям прибігав до Неї, визивав її помочі чи то в справах особистих, чи в часи лихоліття.

Наші князі, королі, козаки, гетьманні ради вибиравали Божу Матір за свою Опікунку. Наприклад, князь Ярослав Мудрий у 1036 р. розбиває печенітів і з відчестності для Бога і Богородиці будує в Києві собор св. Софії і храм Благовіщення на Золотих воротах. В церкві Благовіщення у 1037 р. він віддається український народ в опіку Божої Матері.

Князь Володимир Мономах у своїх споминах, каже, що свою перемогу над половцями завдячує Богові і Пречистій Діві Марії.

Князь Ігор Святославич, герой поеми «Слово о полку Ігоревим», після втечі з неволі, їде з поклоном до чудотворної ікони Божої Матері Пирогоні, щоб подякувати за поміч і рятунок.

Галицький король Данило після успішного походу на Чехію спішить з подякою до ікони Богородиці в Холмі та у її стіл складає багаті дари.

Наши запорожці мали на Січі церкву в честь Покрова Пресвятої з іконою Її Покрова. На іконі був напис: «Кізбальлю і покрило люди моя...». Вибираючись в похід на ворога, козаки вислухували молебень до своєї Покровительки.

Українська Повстанська Армія 30 травня 1947 р. проголосила празник Покрова своїм офіційним святом.

Кому незнана чудесна захорона польського монастиря в липні 1675 р. перед турецького облогого? На ревну молитву монахів і вірних Богородиця з'явилася над монастирем і своїм омофором заслонила їого. Цю чудесну подію увіковічнила пісня в честь Божої Матері «Ой, зійшла зоря вечерова над Польщою».

ГІЖИЧЧИНА ВІТАЕ ДІТЕЙ З УКРАЇНОЮ

Канікули — це час, який присвячуємо відпочинкові. Ідемо в місця, де ніколи не були, відвідуємо своїх близьких і знайомих, а інколи просто відпочиваємо в хаті. Буває, що й запрошуємо гостей до себе, щоб приемно провести час.

Так саме діялося цього року у Гіжинському, де парафіяльна рада Греко-Католицької Церкви запросила до себе дітей з околиць Маневич з України. Діти приїхали до нас 1 липня пізням вечором. Перед церквою їх очікували отець Парох та особи відповідальні за відоношення дітей на Гіжинчині. Після короткого привітання дітей відвезли до Крублянок, де очікували їх Аня, Дорота і Агнеса — опікунки на час перебування у Польщі.

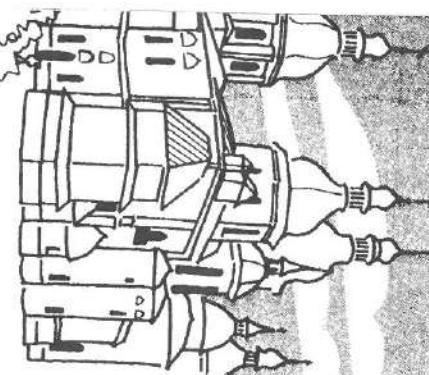
Початково ми думали привімати дітей в українських сім'ях, але появилися певні труднощі. Зрештою і самі діти переживали, що прийдеться їм розділитися і жити по хатах. Знайшлися корисники розв'язка. Директор початкової школи в Крублянках запропонував поселити дітей в школі. Умови не були аж так чудові, але діти були вдоволені.

Наши гості пізнавали Крублянки та околиці, знайомилися з людьми, які протягом двох тижнів опікувалися ними.

Уже в середу діти поїхали на свою першу прогулінку до Станчик. Це гарна мальовнича країна, де багато озер, лісів та гірських краєвидів та найбільший, мабуть, у Польщі міст.

Діти відійшли Гіжинсько, Велможево, Свенту

У цій загадковій стіні вкривається 9 імен апостолів, які написані горизонтально. Відшукайте їх. Розв'язки присилайте на адресу Редакції.

Собор с. Софії у Києві.

К	Ю	Р	И	Д	Л	Г	А	Р
П	С	Е	Т	Д	К	Р	Н	О
Ф	А	Г	Н	Д	П	Р	І	Й
А	П	Й	С	О	А	Л	Н	Д
Т	И	О	М	Т	Ц	Е	А	С
П	М	О	А	Т	О	З	Е	Й
С	А	Р	С	И	О	М	О	Н
С	Ф	И	Р	Л	М	И	К	П

Загадкова стіна

У цій загадковій стіні вкривається 9 імен апостолів, які написані горизонтально. Відшукайте їх. Розв'язки присилайте на адресу Редакції.

Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо, горда і вродлива,
З тебе дивуватися повік.
(В. Симоненко)

Україна дорога й близька моєму серцю,
Там, де доля моя усміхається,
І, як небо, як даль солов'їна,
Не кінчачеться Україна.
(П. Осадчук)

* * *

Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо, горда і вродлива,
З тебе дивуватися повік.
(В. Симоненко)

* * *

Україна дорога й близька моєму серцю,
Там, де доля моя усміхається,
І, як небо, як даль солов'їна,
Не кінчачеться Україна.
(П. Осадчук)

* * *

Україно моя, мені в світі нічого не треба,
Тільки б голос твій чуті і ніжність твою берегти.
(А. Малишко)

* * *

Україно моя, мені в світі нічого не треба,
Тільки б голос твій чуті і ніжність твою берегти.
(А. Малишко)

* * *

Дозволь мені, мій вечоровий світі,
Упасті зерном в рідній стороні.
(В. Стус)

* * *

Проща до Ярослава та в Карпатську Україну

16 серпня цього року кільканадцю особова група про-
чан приїхала з Слупська до Кошаліна. Звіти двома автобу-
сами мали ми поїхати на Ярославські торжества. Один
автобус зазнав пітия сяякувань повертань до Кошаліна.
а другий мав направитися в Карпатську Україну. Організа-
тором і керівником процесії був не втомний о. В. Пирчак.
Долучи, співаками репетицій та світських пісень, ми надо-
мо села, міста і ось перед вечірнем ми в Александрові Кульєво-
куму. Перед нами цвінтар з мінцю чавунного огорожено.
На кладовищі два ряди білих хрестів, а посередині, на
кільканадцятиметровій могилі, високий хрест. Ми всі зби-
раємося перед ними і з похилими головами над покійними
братами служимо Панахиду. Яку закінчуємо піснею «Вічна
пам'ять». Слідочи до автобусів, довго ще думаємо над
долгою нашими братів які, не маючи волі, були змушені жити
і вмирати не на рідній, а чужій землі.

Надворі вже добре стемніло. Дехто бездумно сидів, інші
щось приспівували, а деяко будився, коли було багато сила
і питався: «До че за місто?» «Не спиши тобою чишу, бо вони
розбізькали будуть сниться в дорозі» – пікачував сусід.
Більше пожвавлення надійшло тоді, коли почалося світло.
Тоді всі відспівалися у вікна, спостерігачи за краєвидами.
А двоє водіїв з нами, прочаками, мчали невпинно вперед.
Золоте сонце зійшло вже на синьому небі, коли ми були
Уришівському воєводстві. В 7.30 ми приїхали до Ярослава.

Тут тепінько, сонце всміхалося до нас, немов тоді, коли
я мав 18 років (у відстані 30 км від Ярослава мое рідне
найдорожче село – Хотинець). Наші оба автобуси перехали
приник і відступили у вузьку брамку на подвір'я школи.

Сердечно привітав нас керівник гуртоку та разом з
о. Пирчаком всіх розмістив по кіннатах. До сінданку було
ще трошки часу. Нас двоє мерцій поклали горби, помислися
і вийшли в місто.

Довкола ринку побачили розставлені столеві бар'єрки
а при ратуші будову рищування для відслуження Літургії.
По обох боках висіли польські біло-чорвоні прапори. Що це
надає означати? – наше свято, а прапори польські – запитали
ми себе. Але вечером їх знайто, хтось, мабуть, звернув на це
увагу. З ринку ми побачили греко-католицький собор і туди
пішли, щоб помолитися. Собор прекрасно відреставровано.
Іого різьблений розпис впередній заставив для нас
незвичайній склою, зворушуючи до сліз. Це справжнє
мистецтво, присвячене Божій могутності на найвищому
рівні. Після молитви ми знову на ринку. «Легогітствуємо
того пізакошалі» – можна було почути між літніми особами.

Після обіду о. Володимир завів, що поїдемо на ук-
раїнські могили. Могли ми також поїхати на інгрес Мит-
рополита Івана Мартиника, але з от碌ду на брак часту бути
ми змушені залишити Переяслав.

Загудили автобуси і десь за п'ятора години ми були на
цивінтарі в селі Піскоровичі. З похилим чолом відали
часть поомордованим і відслушили Панахиду. Тут у 1945 р.
банди «Кукудаків» розстріляли українців, підступно зваби-
ючи всіх до школи. На молитлі габлиця: «Лут спочивавать
і шо загинули невинні сміртою. Поклонившися на-
шім братам і сестрам, з тіжким серцем заходимо до села

Добра. А надворі сонце, красується літо. Бля Добро! – цви-
нтар, на якому аж три збріні могили, в яких спочивають
українці помордовані в 1945 р. В одній – 120 осіб, в другій
– 40, в третій – 26. Тут ми також відслужили Панахиду.

Відспівали «Вічну пам'ять».

Опістя ми знову в Ярославі, де, повечерявши, їдемо на
концерт до собору. Виступали там художні колективи
з Польщі та України. Після концерту деякі з нас відішли
 друзів, з якими не бачилися кільканадцять років. «От
«брата» розвезли нас так, щоб ми янтарівські забули
про себе» – вперше тиснулися думки. Проте здавалося, що
на так великі торжества – прочан замало. Рищування також
не було ще закінчено. Цього вечора вергали ми пізно.
Надія, 18 серпня, чудовий день – сонце і вечір. Коли
почато святати, ми вже не спали. Бо як тут спати, коли
торжество-коронація «чудотворної» ікони «Милосердія
Двері» та ювілій 400-ліття Берестейської унії. Швидко всі
підготовилися, помолилися та пішли на ринок. Були
більше пожвавлення надійшло тоді, коли почалося світло.
Тоді всі відспівалися у вікна, спостерігачи за краєвидами.
А двоє водіїв з нами, прочаками, мчали невпинно вперед.
Золоте сонце зійшло вже на синьому небі, коли ми були
Уришівському воєводстві. В 7.30 ми приїхали до Ярослава.

Тут тепінько, сонце всміхалося до нас, немов тоді, коли
я мав 18 років (у відстані 30 км від Ярослава мое рідне
найдорожче село – Хотинець). Наші оба автобуси перехали
приник і відступили у вузьку брамку на подвір'я школи.

Сердечно привітав нас керівник гуртоку та разом з
о. Пирчаком всіх розмістив по кіннатах. До сінданку було
ще трошки часу. Нас двоє мерцій поклали горби, помислися
і вийшли в місто.

Довкола ринку побачили розставлені столеві бар'єрки
а при ратуші будову рищування для відслуження Літургії.
По обох боках висіли польські біло-чорвоні прапори. Що це
надає означати? – наше свято, а прапори польські – запитали
ми себе. Але вечером їх знайто, хтось, мабуть, звернув на це
увагу. З ринку ми побачили греко-католицький собор і туди
пішли, щоб помолитися. Собор прекрасно відреставровано.
Іого різьблений розпис впередній заставив для нас
незвичайній склою, зворушуючи до сліз. Це справжнє
мистецтво, присвячене Божій могутності на найвищому
рівні. Після молитви ми знову на ринку. «Легогітствуємо
того пізакошалі» – можна було почути між літніми особами.

Після обіду о. Володимир завів, що поїдемо на ук-
раїнські могили. Могли ми також поїхати на інгрес Мит-
рополита Івана Мартиника, але з от碌ду на брак часту бути
ми змушені залишити Переяслав.

Загудили автобуси і десь за п'ятора години ми були на
цивінтарі в селі Піскоровичі. З похилим чолом відали
часть поомордованим і відслушили Панахиду. Тут у 1945 р.
банди «Кукудаків» розстріляли українців, підступно зваби-
ючи всіх до школи. На молитлі габлиця: «Лут спочивавать
і шо загинули невинні сміртою. Поклонившися на-
шім братам і сестрам, з тіжким серцем заходимо до села

Добра. А надворі сонце, красується літо. Бля Добро! – цви-
нтар, на якому аж три збріні могили, в яких спочивають
українці помордовані в 1945 р. В одній – 120 осіб, в другій
– 40, в третій – 26. Тут ми також відслужили Панахиду.

Відспівали «Вічну пам'ять».

Букливи переговори у польському сеймі, що трива-
ли в останніх днях серії цього року, а особливо
танбене переголосування щодо впровадження в життя
декрету, який узаконює вбивство ненароджених дітей,
спонукати нас, християн, до сумних роздумів. Ми, як
громадяни цієї держави, відчуваемо себе причетними
до всього, що в ній діється. Ось видним є факт, що усі
сеймові постанови торкаються й нас, українців. Ось
чому ми не можемо мовчати, коли йдеється під польське
життя.

Кожне окреме польське життя повинно знаходитись
під охороного державного закону, а особливо життя
тих безборонних дітей, які перевбають в утробах своїх
матерів. Право на життя є абсолютного вартистю.
Позбавлюючи людину цього права, позбавлюємо її
самого життя в усьому його розмаїтті. Позбавляємо її
можливості познати Бога.

Відкликнімося до авторитету Святого Письма, зок-
оном, кордонний контролю і мічмо дати.

Нарешті ми на батьківських землях, овняні легендами,
оставивши поетами, обгоронюваних героями, що віддали за
ніх життя. Вечером зулиннямся у селі Комарно. Тут чекає
нас несподіванка – сіта вечірня у ресторанті сердечні слова
привітання. Не сторимуся і вітолюємо «Многая
літа» нашим господарям. Чудова Україна! Чудовий настір!

Ми знову в автобусі, розпрошавшись з господарами,
що нікуди не зустріти!

Демо дали. Невтомні водії везуть нас цілу ніч. Насичені
приємними враженнями, спостерігаючи за будовами, що їх
видно з вікон автобуса, приїжджають до Мукачева. Тут чекає
нас несподіванка – через короткий час під їздити
автомашині і виходить з неї наш улюблений, дочинений
всіма ступанями професор Зимотря. Привітанням немає
кінця. Професор інформує нас, що недалека, найвища
в Україні гора Говерла, піднеслася на 6 метрів, бо ж такої
величини посталає на неї хреста. Ще не закінчили ми
розвоми з професором, коли-то під'їхало до нас друге авто-
мобіль. Нічого ніж більше з лота» (Єр. 1,5), тобто ще до
народження. Тим наголоводується, що істота в Маге-
ринській утробі вже є людиною.

У Книзі Вихід також деться про те, що, коли вагітна
жінка втратить свою дитину внаслідок побиття, винний
шому підляється смерті (Вихід 21,22-23). Карання смер-
то за смерть тілесності незалежне право на життя
що снарджені дитини. Про розвиток дитини у мате-
ринській утробі згадується у Книзі Мудрості (Мудрість
7,2), у 139-му псалмі (Пс. 139,15) тоді.

Справжні вже з самого початку свого існування був
вибраний до пророльського покликання. Бог угодобав
його «перегі ніж бійко з лота» (Єр. 1,5), тобто ще до
народження. Тим наголоводується, що істота в Маге-
ринській утробі вже є людиною.

Ця ідея пліхоплюстська і розвивається в Новому
запіті: вже в материнській утробі людина позначена
печатю Святого Духа. Про це виразно свідчать два
санкт-п'єтерські епізоди – Благовіщення й відівання
Спасителя Марію, коли ще снардженій Пречесна
радісно привітав ще снардженого Спасителя, але
Ісус був Спасителем з самого початку (Іл. 1,26-45).

Справжні вже з самого початку свого існування був
вибраний до галатів чітамо, що св. Павло був
заповідано апостоли у Книзі «Діакон»: «Не будеши
б'єквати лоту, ані же б'єкнати небородженого» (Іл. 2,2).

Завіті: вже в материнській утробі людина позначена
печатю Святого Духа. Про це виразно свідчать два
санкт-п'єтерські епізоди – Благовіщення й відівання
Спасителя Марію, коли ще снардженій Пречесна
радісно привітав ще снардженого Спасителя, але
Ісус був Спасителем з самого початку (Іл. 1,26-45).

Охороняти ненароджене є щойно народжене життя
заповідано апостоли у Книзі «Діакон»: «Не будеши
б'єквати лоту, ані же б'єкнати небородженого» (Іл. 2,2).

Таким чином апостоли, свангелісти, пророки й сам
Бог переконують нас у тому, що людський шіл має до
життя таке саме право, як і всяка жінка людина. Чому
ж у цьому мають сумніватися парламентарі польського
сейму? Чи ли людина має право змінити хоча б одну
літеру в Божому Законі?..

Вбиваючи плід (ембріон), вбиваємо людину, яка
вже не побачить краси цього світу, не розвине своєї
індивіualності, не словинить того, до чого її покликав
Бог. Переконаний, що у вільній католицькій державі
польське життя мусить охоронятися Законом від момен-
ту зачаття до національної смерті.

Длякую п. д-р Ірині Бєтко за мовну допомогу.

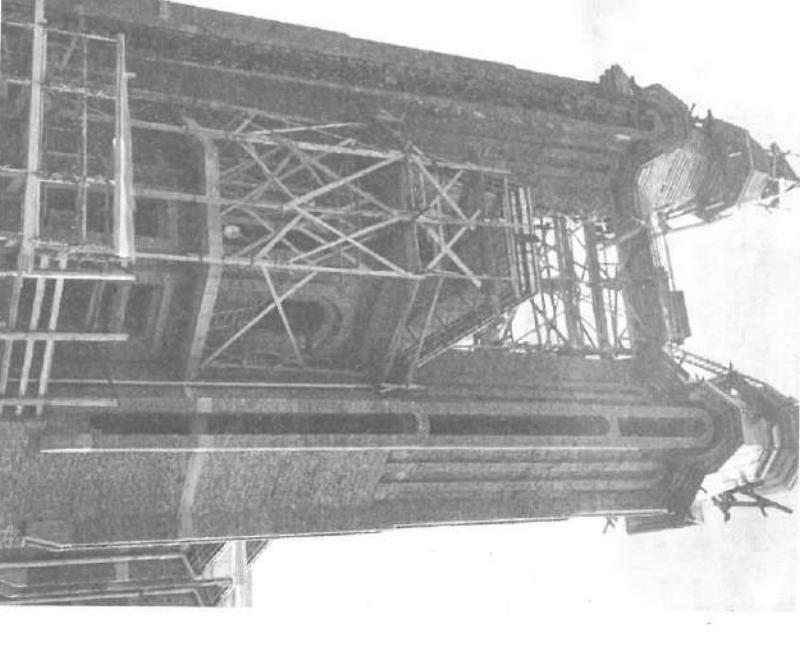
«Нова свангелізація»

(Закінчення з 3 сторінки)

во. Безсумнівно саме скликання Собору треба однінити
позитивно, незважаючи на те, що час підготовки не був
довгий і не було для здійснення цього задуму
відповідного персоналу та підтримки. Все здійснилося
наполегливою працею і жертвеністю владики Юліана

Губура та його найближчих священицьників, що не по-
хвалили часу та сил і яким належиться за це постійне
спасибі.

Однак, треба відзначити ще й те, що повний успіх
чортогах сесій Собору УГКЦ залежатиме, власне кажу-
чи, саме від того, чи Синод єпископів напоїї Церкви
зможе зуміти надати позитивне схвалення пропозиціям,
які були прийняті під час першої сесії цього історичного
важе Собору.

Церква в селі Боржавське (Карпатська Україна).

Микола Слабак, Слупськ

Прохання

До всіх моїх односельчан та всіх земляків, колишніх ярослав'ян, переселенців, всіх з інших окрузів та інших нащадків.

До всіх звертається з проханням про проповіду допомогу на довершенні упорядкування могил бувших воїнів УПА та невинного цивільного населення, які похоронені на цвинтарі у селі Заліська Воля, що на Ярославщині. Слід згадати, що там похоронені не тільки місцеві, але з різних околиць, а поміж ними можливо й Ваші родні, знайомі та друзі. Дості вдалося мені усталити прізвища 102 осіб, але там є ще такі, яких походження і прізвища невідомі.

Вже йдуть роботи при виготовленні надмогильних хрестів, які в листопаді цього року будуть поставлені на гробах. Крім цього місце, де знаходиться всі могили, буде обведено бетоновими краужниками, які будуть виготовлені також у листопаді. На жаль, їх треба досить багато, бо згаданий цвинтар має довжину – 150 і ширину – 10 м, що разом дає 320 м. Один кравужник довжиною 0,5 м коштує 3,50 зл.

Задізних хрестів, високих на 3-5 метрів буде два, один – серед могил, другий – на кургані, та 6 хрестів менших на могилах по обох сторонах великого хреста.

Як бачите, виграт чимало, тому звертається до всіх людей доброї волі в Польщі та за кордоном про поміць у напому благодійному ділі. Нехай п'ята річниця Незалежності України, та п'ята річниця «Вісла» буде нагодою до упорядкування могил тих, що віддали своє молоде життя за незалежність і самостійність нашої Батьківщини-України, оборону рідних земель та українського населення.

Ваші пожертви можуть у великій мірі принести до здійснення благодарного діла. Пропу їх прислати індивідуально, або на збірних списках на адресу:

Jan Pawlyk, 11-506 Siedliska k/Gizycka

Задзягець дякую за всесторонню поміць!

Іван ПАВЛІК

Жертводавці з Тшебятова на реставрацію собору св. Юра

1. Швартак Михайло (Тшебятов) 5 ам. дол.
2. Манзіяк Володимир (Поберово) .. 10 ам. дол.
3. Кудман Ярослав (Пустково) 10 ам. дол.
4. Гусейко Микола (Карніце) 20 кан. дол.
5. Двуліт Степан (Тшебятов) 5 кан. дол.
6. Степан григорій (Божислав) 20 кан. дол.
7. Бабицька Анна (Тшебятов) 5 кан. дол.
8. Ільомська Софія (Тшебятов) 20 зл.
9. Плішка Анна і Михайло (Тшенсац) 20 зл.
10. Степан Марія (Тшебято) 20 зл.
11. Білій Іван (Пустково) 20 зл.
12. Старух Михайло (Пустково) 50 зл.
13. Пітич Дмитро (Голаньч Пом.) 20 зл.
14. Магунська Катерина (Левіце) 5 зл.
15. Вальницька-Більо Дарія (Тшебятов) 20 зл.
16. Лаврівський Григорій (Тшебятов) 15 зл.
17. Мінко Вікторія (Левіце) 30 зл.
18. Більо Олена (Роби) 20 зл.
19. Романко Марія (Тшебятов) 100 зл.
20. Боднар Володимир (Тшебятов) 50 зл.
21. Сулик Іван (Межежин) 50 зл.
22. Вархоляк Богдана (Межежин) 50 зл.
23. Карабин Іван (Тшебятов) 20 зл.
24. Сорока Мирослав (Тшебятов) 10 зл.
25. Машинський Василь (Тшебятов) 10 зл.
26. Гусак Йосиф (Бечин) 20 зл.

Разом: 25 ам. дол., 50 кан. дол., 550 зл.

Жертводавці з Плотів

1. Суха Гелена (Голенюк) 10 ам. дол.
2. Кадубель Марія (Плоти) 10 ам. дол.
3. Войнаровська Анна (Люлькова) 50 зл.
4. Янчишин Петро (Плоти) 10 зл.
5. Заболотна Марія (Реско) 20 зл.

Разом: 20 ам. дол., 80 зл.

Пожертви з парафій: Тшебятов та Плоти передав о. Мирослав Пілліпчак ЧСВВ у Львові 25 вересня 1996 р.

о. Мирослав ЧСВВ

* ВАРТО ПРИДАТИ І ПРОЧИТАТИ *

1. Життя і смерть полковника Коновалця – Ціна 5 зл.
2. Український альманах. Книга-календар на 1996 р. вміщає добірку статей і художніх творів наших вчених та діячів у Польщі.
3. Варшавські українознавчі записки – ч. 2, під ред. проф. С. Козака. Ціна 8 зл.
4. «Bieszczady» – Slownik historyczno-geograficzny cz. 1 «Gmina Lutowiska». 495 ст. Ціна 25 зл.
5. «Улома й на чужині» – В. Сава. Розповіль про Українів і угоринів. Ціна 5,50 зл.
6. Повстанські могили – Пропаганда книга випущена на полі слави. Євген Міцкіло. 402 стор. Твердо обкладинка. Ціна 15 зл.
7. Ukraine w Polsce 1918-39 – Oświatowa i szkolnictwo. Марко Сирник. 186 стор. Ціна 10 зл.
8. Історичний контекст укладення Берестейської унії і перше поутнє покоління – Матеріали перших «Берестейських читань». 187 стор. Ціна 6 зл. 50 гр.
9. Metropolita A. Szepietowski. Materiały z sesji naukowej pod red. T. Stegnera. 148 стор. Ціна 8 зл.
10. Меч і книга – В. Барагура. – історичні і біографічні оповідання для старших дітей і молоді. 112 стор. Ціна 4 зл.
11. «Незалежному воїкові» – О. Ольжич – найповніше зібрання творів поета. 440 стор. Ціна 8 зл.

Замовлення слід прислати на адресу Редакції. Просимо не висилати грошей за згаданими альбомами після реалізації замовлення.

Редакція

У час переживання великого ковілею 400-ліття Берестейського з'єднання та коронації Ярославської ікони «Милосердя Діви», напередодні 50-ліття великої трагедії вигнання національного народу з рідних земель та в році створення нових структур нашої Церкви у Польщі, отець парох та вірні прокатолицької парафії в Члухові запрошують на посвячення новозбудованої церкви п. п. Зачагти Івана Хрестителя, яке відбудеться:

9 листопада 1996 р. о год. 11.00,

після триденних духовних вправ. Надімося, що на поселенні, стане пам'ятником висезгаданих полідів.

о. Петро Швец-Надворний

Сердечно вітаемо!

0. Д-ра Євгена Поповича

з нагоди 10-тої річниці свяcenства та поминації на Протосинодела Перемисько-Варшавської Митрополії. Бажаємо Вам, Отче, обильних Божих благодатей, наслаги У нелегкій душі пастирській праці, мінного здоров'я та багатьох і благих літ життя.

Богдан Круба, Данило Варцаба Роман Боднар, Петро Максисько та Редакція «Благовіст»

Тернистий шлях стражданої Церкви

(Закінчення з 6 сторінки)

по нашій Lemkiwini. (...) Описуєте о Гладилові, о Ждині, о своїй найближчій родині (...). «(...) її повинні читати не тільки українці, але також поляки. Особливо повинні її прочитати усі наші молоді священики, які починають свою душпастирську працю.

«(...) Заходило мене також Ваша дипломатія у пісні урядових листів. Це дуже конкретний стилі. Видно, що правну сторінку справ Ви також мали, як то кажуть, в одному пальці (...).

«Ваша книжка я прочитала з великом вдоволенням і радістю, але і зі слізами на очах (...), бо я особа не вчена і вже знеможна, бо вже 80-тий минув, але не могла повстриматися (...).

«Хочу Вам широкоречно подякувати за книгу слова і відповісти, який одержала від Вас (...). Радість мої тим більша, що Ви мій лободрій, чудовий, кращий як рідний батько – учитель і духовний провідник. То за Вашою, Отче, допомогою (також фінансового) мати я нагоду поплотити наш чудовий образ. З рідко хати не мала я змоги цього винести з видомих Вам причин. Тому-то, Дорогий Отче, так важна для мене ця книга, тим більше дорога, що в ній теплі слова, записані Вами, Ваше благословення для моєї рідини – дякую Вам широ.

«Дуже гарна позиція о. Миграта, бо пе історія нашої і нищення. (...) Хвали нашому Откою Дзобоні!»

Горячою карткою листів бачимо, що слова поляки написали різними, в тому і простими літерами, часто лемківським діалектом, ширі, від душі і заторкують найбільші справи пережитого націям поколінням останніх 50-ти років.

Надто мало появилося релігійні на по книжку, а вже зовсім незрозуміло (а може саме зрозуміло), що по промовчала повіту цієї книги польська католицька преса. Жодного слова протесту, або заперечень відносно неправдивості фактів топо.

Зате появилася інтер'ю Богдана Гука з автором Книги, п.з.: «Наука про повстання з колін» у «Нашому Слові», ч. 33, від 20 серпня 1995 р. Появилася також

коротка згадка про появу книжки Казімежа Подільського, п. 3.: «Ukrainiskie górkie żale» в «Ekspresie Wieszczytum», ч. 218 від 9 вересня 1995 р. та рецензія Михайла Лесіва п. 3: «I stwierdzi dilo ruk наших – spłogadli» у «Chrystianowskemu Gólosiu», ч. 9, від 21 квітня 1996 р.

Із застуханого і записано висновок такий, що книга спогадів о. Миграта С. Дзюбини – це однією книжкою позиція про свячене покоління автора. До того часу не з'явилися спогади, чи біографічні нариси з життя і праці о. Миграта Мирослава Рицького, о. Миграта Васіля Гриника, о. д-ра Миграта Миколу Денька чи інших. І хоча книга «I stwierdzi dilo ruk naších» поміць особисті переживання її автора, то широко охоплює проблеми Греко-Католицької Церкви у Польщі за останніх 50 років. З цієї причини, що автор удушиластарській праці зустрічався з такими проблемами, які сильно фактив є відбиттям історичної долі Церкви та її віри. На мою думку, ця книга становить переложерелльний матеріал до написання історії Церкви та цього часу.

Треба надихися, що ця прогалина скоро виновнитися новими книжковими записами. Хотілося б побачити записану історію жіночих та чоловічих монашіх згромадень, як це зробили Сестри СНДМ в Торонто у 100-ліття заснування їх Чину, а то й історії окремих парафій. Тоді дійсно все таразом становитиме по-вночіну історію нашої Церкви.

Михайло КОЗАК, Пересипль

Увага добряни та сусіди!

28 і 29 червня 1997 р. в Добрій Шляхетській, що біля Сянока, в 595 річницю призначення прав добрянам та в 50 річницю переселення, проходить:

III Конгрес добрян

У Конгресі візьмуть участь запрошені гости з України, представники влади Польщі та духовенство.

Зголосення про участь у з'їзді просимо

прислати на адресу:

Stefan Kowalski, ul. Braniewska 1a

14-510 Orneta, tel. 205

Новий храм у Члухові

Адреса редакції: «ВЛАНОВІСТ», ul. Chopina 17, 11-220 Górowo Iławskie.
Konto bankowe: Redakcja «WŁANOWIST», Bank Spółdzielczy w Górowie Ił., O/W BGŻ Olsztyński Nr 951429-635-2714
Передплату можна оформити безпосередньо в редакції.

о. синдел д-р Станіслав Попович, Богдан Тхір (гг), Дарій Гаврилев –

– технічна редакція.

Погляди авторів публікації не завжди сходяться з точкою зору редакції.

Матеріалів не замовлені не виділяємо. В оправданих випадках застерігаємо собі право виправляти і скориговувати авторські тексти. Матеріали до публікації просимо висилати у машинописах, або у чіткіх рукописах.